

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXI. Alia, quæ illi in diversis materijs, semper autem doctrinam
moralem concernentibus, agenti cum Deo evenerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

fiet? Hæc maledicta bestia non adorat, neq; sponte veneratur meum Dominum. Quid si verò ex anguis corruerit, & expiraverit? Dum hoc dubium discuterem, confixi ingentem catervam diabolorum, qui ad illum venerunt, millenis ipsum onerantes convicijs, & exprobrantes ei ipsius inertiam. Trahebant eundem alij hæc, alij illac raptando, usquedum omnes à terra absorpti disperuerunt.

Allocutus me est tum Dominus, & dixit mihi: Jam vidiisti, quid agatur. Intellige verò hanc esse crudelitatem, quâ dia-

bolus persequitur homines: ipsorum negligentia & mala dispositio facit, ut Sanctorum meorum Angelorum auxilium secundum se potentissimum, quod ijs frequentius praestō, careat effectu, & hæc infernalis adversus illorum animas præbeat. Pro amoliendi his damnis nullum melius aut majus reperitur remedium, quam usus Sacramentorum, praesertim facie Evcharistie. Hoc tibi fuit significatum, quod videris taurum coram ea prostratum. Sit idem Dominus milles benedictus. Amen.

CAPUT XXI.

Alia, quæ illi in diversis materijs, semper autem doctrinam moralem concernentibus, agenti cum Deo evenerunt.

*Jusdem anni, sexcentesimi
viginti quinti, sunt duo
sequentialia scripta. Prior per-
tinet ad finem Octobris, &
alterum ad medium No-
vembri. Adjungam alia
non multò posteriora, tametq; certum tempus
ignorem. Virgo sic ait.*

Considerabam coram Deo meam propriam miseriam, & foetidum hoc lutum, ex quo sum compacta, atque audiebam Divinam Majestatem mihi dicentem, ut secum abirem ad amovendum in certo loco grandem terræ cumulum. Mea anima est mirata illud mandatum, & acsi à me non fuisset intellectum, resumpsi meum exercitium, dicens Deo: Hic adest, mi Deus, anima mendax ac deceptrix. Proferebam id cum ingenti affectu, & interno gemitu, quia mihi mea vilitas in eo statu adeo vivaciter representabatur, ut revera mihi viderer non solum omnium esse expers bonorum, verum etiam plena omnibus malis. Divina Majestas mihi respondit: Contingit tibi Anima, quod contingere puer, qui transundo profundū & rapacem fluvium, incumbens humeris cujuspiam gigantis, dum perveniret ad summam undarum ipsius profunditatem,

séque adverteret versari inter aquas imputuosè ruentes, & eas jam attingeret, periculi timore perculsus fieret, atque exclamaret dicendo: Submergor, submergor; cum tamen certum esset, non periclitatum ob vires gigantis, sed evalunum salvum ad ripam. Ita tibi accidit, quod dom consideras id quod es ex tua natura, ac discrimina vitæ mortalis, te existimas vestiri in periculo, quanquam ab eo sis immunis: quandoquidem te ego sero in meis brachijs, in quibus es tan secura, ut non sis subitura periculorum. Quapropter intermitte nunc ista, & veni mecum: amovebis illum cumulum terræ, de quo tibi sum locutus; & absque mora me duxit ad extremitatem maximam cumuli congesti è terra, dixitque mihi, ut eam terram inciperem auferre. Excusabam me, allegando meam debilitatem ac infirmitatem, quarum causâ mihi non suscepserent vires pro tanto opere. Nihilominus esto bono animo, sicut junxit Dominus, atque aufer terram in corbem (confixi dacepente unum juxta me) istum injectam. Interea vidici quosdam Angelos, qui canentes, & jucundissimum exhibentes vultum, que accineti ad aliquid agendum,

se collocaverunt ad alterum cumuli latus, & cœperunt eam terram conjicere in corbes, ac transferre alio: cūmque ipsos videbam, cœpi & ego animata pugnos illā terrā implere, ipsa nque in meum corbem injicere, & paulo post vidi totum illum cumulum disparuisse. Tum Deus mihi dixit: Anima, volui tibi ostendere, quod, etiam si aliqua appareant difficultia, quæ animabus pro earum profectu facienda incumbunt, eadem tamen animatae mea gratiæ, ac adjuvantibus meis Angelis, dummodo ex sua quoque parte velint aliquantum cooperari, deinde experiantur, illa à se facilè fuisse peracta. Defectus est in eo, quod nolint bene uti mea gratiæ, ut mortificent suam voluntatem, & superent vari nos timores, qui ipsis obversantur, atque ita nec vincant suas adversitatis, neque proficiant in virtutibus. Hoc me Deus docuit, qui sit benedictus.

Eâ occasione, quam alibi descripsi, quando mihi in Novembri, anni millesimi sexcentesimi vigesimi quinti, Deus in cœlo manifestavit quædam sua arcana, vidi etiam crystallinum & vastum fluvium, qui proximè alluebat locum, in quo degebant animæ parvulorum, qui obierunt in præna gratia. Videbatur mihi iste fluvius esse quiddam prorsus cœlestè ac divinum: atque sicuti hic solent tempore hyemali in marginibus & ripis fluminum esse quidam tractus glaciei, ita in ijs hujus sacri fluvij ripis exporrigebantur in longum velut argenteæ, aureæ, & adamantaæ quedam laciniæ lucidissimæ. Dum hunc fluvium magno cum gaudio contemplarer, & pulchras ejusdem extremitates, audivi tanquam eminus dulcissimam ac svavissimam musicam Angelorum, unâque strepitum tunsonium, quales audiri consvererunt in lavatorijs, quando lavantur linei panni. Aspexi, & vidi, ab Angelis in utraque ripa elui quædam quasi tunicas, & pannos linæos candidissimos, tametsi à quibusdam redderentur albiores & nitidores, quam ab alijs. Mirabar valde hoc spectaculum, dicebamque intra me: Bone Deus! quid nam id significabit, quod Angeli obeant munus lotorum? Tum Angelus, à quo du-

cebar, mihi dixit: Fluvius iste, Soror, est figura sanguinis Christi Iesu Domini nostri, quem effudit pro hominibus, & qui communicatur animabus per Sacramentum Pœnitentiaz, quod administrant Sacerdotes, qui propter sublimitatem sui officij repræsentantur instar Angelorum Dei. Quidam reddunt animas magis candidas, quam alij, secundum dispositionem, quam adferunt pœnitentes, & modum, quo ex hoc Sacramento proficiunt.

Viso hoc mysterio, mihi fuit dictum ab Angelo: Age Anima, abeamus, jam enim est tempus, & ducam te ad tuum angulum. Nullatenus, Domine Angele, aebam ego, expecta tantillum ob reverentiam Dei, permitte me has delicias videre. Per me licet, respondit Sanctus Angelus, contemplare illas pro tuo beneplacito. Perultravi totum illum fluvium eò versus, quod aquæ ejus decurrebant, & videbantur mihi circumire totum mundum: conspexi quoque procul quosdam Paganos, homines fide destitutos, & ipsis immixtos nonnullos dæmones, quanquam paucos: cùm enim illos jam possideant, videntur de ijs non esse foliici. Hi infideles se non lavabant in eo lumine, imò conabantur in illud injicere sordes. Verum sicut radij Solis, licet transcant loca immunda, manent nihilominus puri & splendidi, ita ijs aquis nihil oberrat, quidquid in ipsis sordium injicerent, sed permanebant tam puræ & crystallinæ, quam antè. Sic inde diffessimus, etiam si ego difficulter potuerim avertere oculos ab illis pulcherrimis laciniis, quæ, ut initio dixi, exporrigebantur secundum longitudinem earum riparum: & Angelus mihi dixit, easdem esse figuram trium virtutum, fidei, spei, & charitatis. Laudetur tam bonus & potens Deus ab omnibus suis creaturis in æternum. Amen.

Post paucos deinde menses, dum essem intenta orationi, meoque usitatissimo exercitio, quod est cognitio meorum defectuum, & proprie vilitatis, conjuncta intimis desiderijs conformandi me cum Divina voluntate, vidi quasi ex longinquο venientes quosdam Angelos (erant vero,

Vita Mar. de Eſeb. Pars II.

Pp 2.

meo

meo judicio, quinque aliquantum ab invicem distantes. Progrediebantur sancto quodam afflentes gaudio, & ferebant in humeris grandem ac plenum sarcum: licet autem fuerit mirata hoc spectaculū, conabat tamen ab eo avertere oculos, & persistere apud Deum in meo exercitio. Sed quando Deus revera vult ostendere mysterium, quod representat, nulla prodest humana industria. Unde quantumcunque fucrim conata me abstrahere, Divina Majestas tamen fecit, ut attenderem visioni, quæ mihi proponebatur. Advenit igitur primus ex ijs Angelis prope locum, in quo eram, & deponens mysticam eam speciem facci, evacuavit illum humi, exhibendo mihi spectandum pretiosissimum thesaurum purissimi argenti, auri obryzi, pretiolarum margaritarum & gemmatum, quæ varias habebant figuræ & colores, omnésque erant inestimabilis valoris. Hoc facto recessit cantans hymnos & laudes divinas. Similiter advenierunt ceteri, singuli seorsim, qui etiam expositis suorum saccorum divitijs recedebant canentes. Ego eram velut attonita, videns illum grandem tot pretiosarum rerum cumulum, atque læta & plena solatio, quia à Deo illuminata intelligebam, illas esse figuram & significationem valoris operum virtuolorum, & heroicarum actionū, quæ à Justis & veris Dei servis in honore in ipsis peraguntur. Habebam oculos meæ animæ quodammodo affixos tam pulchro & jucundo spectaculo, neque mihi videbar eos posse ab illo avellere, quando subito vidi circa totum illum exquisitissimum thesaurum, & quodammodo in ejusdem extremitatibus, aslurgentem subtilem, indicibilis & svavissimi odoris fumum, proudeuntem exigne & quæ fortia & svavi, sensim sine sensu comburente & consumente eum pretiosissimum cumulum. Sic ille delicatus fumus, & præstantissimus vapor magis ac magis augebatur, & quanquam denissimè, ascendebat adeò altè, ut mihi videretur pertingere quasi ad oïsfactum ipsiusmet Dei, atque idem Dominus summè sibi in eo complacere, & id cœlestibus suis Palatinis contestari. Spiritualis

bis fumus, seu hic spiritus ascendebat velut magis & magis evaporando in ipsum Deum, donec in codem Domino videretur evanescere ac dispatere. Tandem sors thesaurus ita fuit absemptus, ut nullum propè sui reliquerit vestigium, aut indicium.

Non potero verbis meis explicare, quantopere fuerit mirata hanc visionem, eoque amplius, quod minus illius intelligebam mysterium. Reliquit me Deus tamen perplexam ac dubitante significatione eorum, quæ videram, ac deinde inde dixit: Adverte Anima, bene scis, aurum obryzum produci in terra solidis, si quis conservari, unde postea eritur, ac traditur perito artifici, à quo semel iterumque debet purificari in ustria, si opus fuerit, ut ex eo formetur vas elegans, aut pretiosum quodpiam monile, imponendum mense, aut appendendum collo Regis. Idem vero contingit in sanctis fideliis servorum meorum operibus. Aurum virtutum, quibus sunt prædicti, productus, & conservatur in vili terra fragilis nature, à qua videntur tegi & abscondi: nam propter exiguo quali naturales defectus, quos in se dprehendunt, profundè descendunt in propriam suæ vilitatis cognitionem, & cedunt usque in abyssum, quod singulariter prodest, ut virtutes proveniant patres, & conferventur solidiores: eo quod modo, quo nix conservatur, & perseverat purior, magisque integra, intra stratum stramen. Scias velim præterea, hos nevos ac defectus naturales meorum amicorum, esse in meo conspectu instar straminis vicini immenso igni: omnes enim isti defectus comburuntur, & consumuntur per actus humiliatis, & incendium divini amoris, quem ipsis communico, corundemque virtutes evadere perfectiores, patres, & magis spirituales. Propterea videnti, omnes eas divitias, vi illius svavissimæ ignis, converti in illum spiritualissimum, & svavissimum fumum, qui postea altius ascendens, tanquam spiritualior redditus, evanuit ex tuis oculis, velut in me transformatus, quæ clavis animarum, mihi summopere placuisse.

cens, perfectio. Nunquid non intelligis, quod ex diversis odoriferis floribus, injectis in vas distillatorium, dum ijs vi ignis videntur destrui, prodeat unica aqua, quae à vobis, propter pretiosum & svavem illius odorem, vocatur angelica? Sic ergo hic agitur: nam dum anima multis & varijs est ditata virtutibus, ignis mei spiritus producit simplicissimum, & unitivum affectum, quo summi delector. Bene olet pastillus odoratus, quando præstantissimè confectus applicatur integer naribus, major tamē absq; comparatione est ejusdem fragrantia, dum consumptus ab igne convertitur in fumum, qui est subtilior, ac magis spiritualis. Marina, hæc est significatio mysterij, quod tibi à me fuit monstratum, teque adeò reddidit attonitam. Ostendi id tibi & explicui, ut intelligatur, semper aliquid expurgandum repetiri in sanctis operibus, & bonis affectibus meorum fideium servorum, quanticunque appareant esse pretij, & hæc eorum opera atque affectus à me purificari per amorem, quo erga ipsos feror: illos verò semper debere aspirare ad majorem perfectionem in ijs, quæ agunt, cum plurimi sint ejus gradus, ad quos progreedi possunt, ac debent anhelare. Nunc vale, & quiesce in me. Postquam Dominus divinum suum finivit servorem, fui mihi penitus erepta: reddita autem mihi non cessabam illi infinitas agere gratias, pro tam sublimi instructione. Oblita sum dicere, me illuminatam à Deo intellexisse, Angelos adfuisse & quæ onustos, ac exhilaratos illis dixitijs, ut mihi indicaretur, multum ab ipsis præstari, nō que adjuvari in negotio nostri profectus. DE US sit milles benedictus. Amen,

Omnis comparationes, quibus magnus Deus noster hoc mysterium Venerabile Marine explicuit, sunt non minis admirabiles & aptæ, quam Divine. Gloria sit ipse aeterna, qui nobis adeò eminentem, adeoque claris explicatam terminis doctrinam dignatus est communicare, ut etiam ab ignorantissimis possit percipi. Observo solum pro nostro solatio, & pro commendando spiritu, quo studium Sanctis Patribus, ac sacris Doctoribus est impendendum:

siquidem omnes (nisi potius sit una) vel eadem, vel modicissime discrepantes, in eorum scriptis reperiuntur, quod multis testimonijs clarissime probarem, sed præsens locus exigeret. Unde colligitur, Denum loqui per suos amicos, & ab his scribi, quod ab ipso edocentur, nosque idem ab illis percepturos, quod à Deo, si à nobis legantur cum desiderio, ut eos intelligamus, & compendiemus in proximorum nostrorum utilitatem; non autem ex curiositate & aviditate excerpti frivolis, atque interdum falsas subtilitates. Nivis tantum in Bramine conservate similitudinem, me in Sanctis Patribus legere non memini: est nihilominus idonea, & accommodata animæ Hispanice, que id sepe viderit, ut perfectior ad propositum non posset exagitari. Fazit Deus, nè culpa nostra minus profitanti momenti, ac tam preclara doctrina. Pergit admirabilis nostra Virgo in alto scripto.

Initio Januarij, anno sexcentesimo vigesimo sexto, conspexi aliquoties Domum affixum cruci, præsertim verò semel vidi, quod refigens brachium dextrum à cruce, arreptum lùâ sacrâ manu flagellum, instar scuticæ, superposuerit brachio crucis. Conabar me, ob meum timorem, abstrahere, etiamque mihi persuadere, quod possit esse magis mea imaginatio, quam vera visio: siquidem non tam clare proponebatur oculis animæ, neque tam fixè, quam aliae. Post aliquot tamen dies mihi Dominus dixit: Non fuit tua imaginatio, sed vera visio, quam habuisti. Non intellexisti tum mysterium, quod tibi nunc volo declarare. Veniat tibi in mentem, te co tempore non exiguum sustinuisse afflictionem, ortam ex repugnante tuæ complexioni natura illius personæ, quam novisti, & à qua sine intermissione exerceris. Volui tibi igitur per id, quod vidisti, duo significare, superimponendo meæ cruci scuticam. Unum est, quod ex ea defumant valorem crucis, flagella, & afflictiones meorum servorum; quodque sunt remunerandi, si istæ illi uniantur, nec non ab eadem etiam confortentur ad eas illâ & quanimitate tolerandas, quam ego tibi do. Alterum, quod omnes afflictiones, quas sunt passi, patiuntur, & patientur mei

Pp 3 servii,

servi, suscepimus in me, probando molestiam & amaritudinem, quæ ipsis inest. Hinc sit, ut tanquam in ijs versatus, magna illorum tangar commiseratione, eoque juvem in omnibus ipsorum tribulationibus. Mea anima fuit, ob hæc Domini sui verba, recreata, & repleta solatio. Ipse, propter dulcissimam amantissimi sui cordis benignitatem, sit benedictus.

Sub exordium deinde sequentis Februarij, dum affligerer ac dolerem, ob allatum nuntium, de inundationibus, quas est passa Hispalis, & Salmantica, déque tot facultatum & hominum jactura, tenebre proximis meis compatiens, totóque affectu illos Deo commendans, vidi Dominum, qui me benignissimè vocabat, dicens: Anima, es multum afflita, veni mecum, & quiesces: Ah mi Domine, respondi ego, quorsum me vis abire, relictis meis proximis in tantis afflictionibus? Sunt filij tui, redempti pretioso sanguine mei Domini Iesu Christi: volo, bonâ tuâ veniam, apud illos manere, & cum ipsis pati. Veni, subjunxit Dominus, & videbis quædam hac ipsa in re tibi allatura solatium. Rogavi cum denuò, ut me relinqueret inter eos, qui patiebantur, quia commiseratio, quæ in hujusmodi occasionibus vices doleo meorum proximorum, & compassio ob id quod sustinent, me adeò abruptit, ut pro ipsis tantillum sublevandis libenter perderem, quidquid mihi temporalium bonorum in hac vita potest obtингere. Tandem Dominus, utens suâ potentiam, me duxit ad cœlestem Jerosolymam, ostenditque mihi nonnullas animas, quæ paulò antè fuerant ingressæ in eam cœlestem Civitatem, & erant illorum, qui in prædictorum locorū inundationibus fuerant submersi. Erant pulcherrimæ & contentissimæ, utpote fruentes eo summo Bono. Tunc mihi dixit Dominus: Ecce, noli cogitare, nihil aliud fuisse, quam rigorem, siquidem etiam exercui clementiam. Animæ, quas hic vides, fuerunt hac viâ salvatae, & versatae fuissent in gravi periculo damnationis, si diutius in mundo mansissent. Aeterna mea Providentia juncta meæ Clementia prævenit hanc malam sortem,

educendo illas ex vita mortali, constitutas in mea gratia. Quin & eorum sum quoque miserter, qui sunt damnati: nam si vivissent diutius, multiplicavissent sua peccata, quibus fuissent promeriti majorem penam eam, quam nunc patiuntur. Audiri, quod edocebat à Domino, & venerando altissima ipsius judicia, laudavi imminēam ejusdem misericordiam.

Post decem abhinc circiter dies audi strepitum tympanorum vocantium ad matutina. Fui initio turbata, & afflita: dum autem is paulatim appropinquaret loco, in quo eram, conquevi, quandoquidem adverti sonum esse ivarem: iste enim multum differt à strepitu, quem edunt tympana diabolorum, quia prior est levior, posterior autem horribilis, & incutient terorem. Vidi itaque adesse præclaram cohortem Angelorum, insigniter instrucrorum armis, & infrequentum hostem. Per venerunt eò, ubi erat alia cohors demonum, qui celerrimè aufugerunt. Occupabant ripas cuiusdam loci, qui abundabat aqua: non districte, effusæ mare, vastus aliquis & spatiösus lacus, vidi nihilominus, quod dæmones se ē immergentes dictis aquis, tantos, ac tanto tumultu suscitaverint fluctus, ut apparerent in latitum. Sancti Angeli illos insequebantur in aëre super fluctus, donec idem celestes spiritus egredios in adversa ripa doloros peillerent, atque ita fugarent, ut eos ultrà non viderim. Nihil aliud intellexi, præter id, quod retuli, per omnes ramen hos dies mihi Deus indicat, quantopere dæmones desiderent nocere hominibus. Divina Majestas nostri per suam clementiam misereatur, quam nolam peccata vehementer irritant: ideo enim his ipsis diebus, quoq[ue] verterem oculos meæ ante, videbam Iesum Christum Delicium nostrum cruci affixum, & cum ego id scilicet perpendarem, fuit mihi ab illo datum: Taliter sum in cordibus hominum constitutus, qui me quodammodo encigunt.

Vidi quoque his diebus in meo cubiculo tres personas, quæ mihi interdum videbantur esse duo homines, & unus demotus

alias verò duo dæmones, & unus homo: omnes proferebant, & perpetrabant abominabiles nequitias. Mirabar supra modū, videndo tam maledictum spectaculum; optabam illud summo conatu evitare, sed non poteram, neque sciebam intelligere, quomodo facti posset, ut essent homines simul & dæmones. Tum Sanctus meus Angelus Custos mihi dixit: Soror, hunc in modum significatur & ostenditur, inveniri nonnullos homines adeò à diabolo possessos, ut tam gravia committant peccata, & cum tanta malitia, ac si forent dæboli; dæbolas autem uti proterviā & nequitia quorundam hominum, ad operandum ita peripos, ut hi non perdendo suam libertatem, quin potius augendo suam impudentiam, simul atque eadem cum diabolis scelerata perpetrent. Et ecce, dum tales quidam homines reperiuntur in Republica, provocant graviter adversum se

iram Dei. Hoc mihi dixit Sanctus Angelus. Deus nobis propter semetipsum optuletur. Amen.

Quod Sanctus iste Angelus docuit Venerabilis Marinam, idem docetur à Sanctis Patribus, & sacris interpretibus, super ea loca Evangelij, in quibus Christus Dominus Iudeos vocavit filios diaboli, & Judam diabolum, de quo S. Joannes ait, quod à diabolo, qui in cor ipsius introicerat, occupatus, Christum ausus fuerit vendere. Ve ijs, qui ad tam consummatam pervenient malitiam, atque tam obstinatam proterviam, ita viventes, ut jam opera ipsorum & verba nihil differant ab illis, que dicunt & agunt ipsi met dæmones, quorum abominabiles effectus sunt tales, ut nihil in ijs unquam pejus, nullaque majorem Dei offendam designaverit spiritus infernalis, quam cor humanum. Avertat ac impediat Dominus per suum preciosissimum sanguinem, tam enormem præcipiti modum.

CAPUT XXII.

Continuat idem argumentum.

In Junio anni millesimi sexcentesimi vigesimi sexti, die Sanctorum Apostolorū Petri & Pauli, vidi Jesum Christum Dominum nostrum, qui mihi dixit: Veni tecum, Anima, & quiesces modicūm; atque sine mora me subito duxit ad quandam pulcherrimam aulam, ubi cœpit deambulare, ducendo me juxta se. Perambulavit illam bis terre, praesentibus innumeris Angelis, qui circumquaque occupabant eam aulam. Ego pariter deambulabam cum Domino, valde erubescens & pudicata, quamvis mihi Ejusdem Majestas favissimum exhiberet vultum: utique meam excuteret verecundiam, imposuit meo humero bis suam sacram manum. Dominus se collocavit cū magna maiestate in quadam sella, & ego ad facros ipsius pedes, cum codem pudore & verecundia, ac prius. Paulò post assurgens vidi crudelēm diabolū procul distantem à loco, in quo eramus. Aspectus

Alludit Venerabilis Marina ad scriptum illud, quod resulū capite quinto hujus secundi libri⁹